

være Landstinget saa meget mere magtpaaliggende at imødegaae, som det af en Antydning i det kongelige Busskab til Rigsdagen synes at fremgaae, at Hs. Majestæt ogsaa selv har staaet i denne Formening, uagtet en Uttring af den høitærede Premierminister under Adressens Discussion i Folkethinget berettiger til at antage, at den ærede Minister ikke fratrækker Hs. Majestæts Regjering for at bære en Deel af Skylden.

Jeg har endnu kun tilbage at omtale den Fortolkning, som Adressen forbinder med det i Intimationen til Danmarks Riges Grundlovs tagne Forbehold. Da Grundloven paa Grund af den Bending, Dyrøret havde taget i Slesvig, ikke kunde udvides til dette Hertugdømme, hvilket oprindelig var paatænkt, reserverede Hs. Majestæt sig sin Ret til, som souverain Regent i Hertugdømmet Slesvig, efter Freden at bestemme dette Hertugdømmes Stilling til Kongeriget. Dette er nu skert i Genhold til den allerhøieste Kundgjørelse af 28de Januar 1852. At dette Forbehold nu tillige skulde kunne hjemle Kronen Ret til at foretage de Forandringer i Grundloven, som Fællesforfatningen medførte, eller at indføre en hvilken som helst Forfatning, der ogsaa skulde være gjældende for Kongeriget, og som berører dets vigtigste og væsentligste Interesser, vilde ikke alene stride imod Hs. Majestæts Regjeringens høitidelige Tilsagn i 1852, men det vilde ogsaa røkke den Retgrund, hvorpaa Forfatningen hviler, som er fremgaaet af en lykkelig Overenskomst mellem Konge og Folk, og som derfor heller ikke lovlig kan forandres uden ad Overenskomstens Vej. Men, naar man kjender navnlig den høitærede Premierministers Anskuelser om Maaden, hvorpaa dette Forbehold kan fortolkes, og naar det, som man seer af Motiverne til Forordningen af 26de Juli d. A., er gjort til et tvivlsomt og aabent Spørgsmaal, saa betvivler jeg ikke, at Landstinget, ogsaa hvad dette Punct angaaer, vil slutte sig til Adressen.

Med disse korte Bemærkninger skal jeg overlade mit Forslag til Landstingets Afgjørelse.

**Formanden:** Fra den 6te Landstingsmand for 9de Kred (Knuth) har jeg modtaget et Forslag, der gaaer ud paa, at Landstinget skal gaae over til Dagsordenen med følgende Erklæring:

„Landstinget, som deler de i den af Folkethinget vedtagne Adresse udtalte Anskuelser og tiltræder det deri indeholdte Tilsagn, men ikke finder Anledning til for sit Vedkommende for Tiden derom at henvende sig umiddelbart til Hs. Majestæt Kongen, gaaer med denne Erklæring over til Dagens Orden.“

Dette Forslag, der er et formelt Spørgsmaal, vil som saadant først finde sin Afgjørelse; og jeg skal derfor nu sætte det under Forhandling.

Derfor det forkastes, optages Sagen angaaende Spørgsmaalet om Adressens Fremme igjen.

**Knuth:** Af selve Indholdet af det Forslag, som af den høitærede Formand er blevet oplæst, vil det sees, at der ikke er nogen Strid mellem den ærede Landstingsmand, som sidst har talt, og mig om Sagen selv. Ad noget forskjelligt Veie, gjennem en noget forskjellig Form, styre vi Begge til samme Maal, nemlig det, at tilvejebringe en Kjendsgjerning, hvoraf det utvivlsomt kunde fremgaae, at der hersker en Samstemning i Henseende til Dieblikkets store Spørgsmaal mellem begge Afdelinger af det danske Folks Repræsentation. Vi ere begge enige om, at Thingets Afstemninger, at de Beslutninger, som her tages efter forretningsmæssig Prøvelse af Sagerne, at dette er vor Handling: Ingen af os vil føre Thinget over til tomme Talemaaders Øbet, men just, forsaavidt det staaer til os, over til Handlingens og Kjendsgjerningens. Vi ere enige om — og tør vente Thingets Tiltrædelse af denne Overbeviisning — at dette Dieblik just er et saadant, der opfordrer til Handling, — et Dieblik, hvori det er Ret og Pligt, naar passende Anledning tilbyder sig, at paapege den Vej, som efter vor Tro kan føre til Løsningen af Forvillingerne, og tillige paapege den, som efter vor Overbeviisning vilde være fordærvelig, om den blev be-